

помощ и сърдечност у вашите вождове. Затова ~~днес~~ аз не мога да ви откажа помощ и приятелство. Нека днес запечатаме това приятелство за вечни времена, според вашите и наши обичаи. Аз реших да ти дам земите в най-южните предели на царството си, за да ги заселите и бъдете наши единородни братя.

Куманските вождове нададоха радостни викове. Те вдигнаха щитове и почнаха да удрят по тях, в ритъма на някаква чудна, дива песен. Останалите биеха с длани по бедрата си и високо се смееха.

В двора на втория крепостен обръч се извърши обряда на побратимяването. Знахари разтвориха по една жила на царя и кумански княз, извадиха алена топла кръв, смесиха я в една ~~чаша~~ ^{купа} с вино.

Иоан Асен пи от кръвта на куманина, а ~~Иоан~~ пи от кръвта на самодържеца. Така двата народа ставаха вече един. Братски. Завина ги.

След това по трима избрани вождове от двете страни се наредиха един срещу други, въоръжени с голи саби. Върховният жрец на узите пусна помежду им едно куче, което те посякоха, като викаха:

— Тъй да бъде насечен на парчета оня народ, който наруши братската клетва!

Ала докато в мирните градски стени вождове и велможи пируваха за сключения съюз, из полята и долините настръхналите кумански тълпи се хвърляха на грабеж и злочинства, като опустошаваха богатия плод на земята, отвлечаха стада и коне, настървени, с потъмнели от преживените ужаси очи. В равнината на Хебъра не остана ориз и просо, не остана сирене и мляко. Защото това бе тяхната любима храна. Узите не обичаха да ядат хляб. Не слагаха в устата си сол, но можеха да ядат без насита ориз и просо, сварени в мляко. По-бързи от ястребите, те нападаха внезапно, ограбваха и също тъй мълниеносно изчезваха, като отвлечаха плячката си.

Гъсти царски войски отправяха ~~своя~~ пътя на рушителния поток като гледаха по-скоро да ги настанят в отредените му земи, да ута